

61. Összeszedettség az imádság előtt, alatt és után

A 221. számú éneket imádkozzuk:

*Egybegyűltünk, ó, nagy Isten buzgó imádsódra,
Lelküink méltó hadd lehessen isteni áldásodra,
Mely a tiszta áldozatban számunkra elrejtve van.
Ó, tekints hát kegyelmesen itt esdeklő nyájadra.*

Próbáljuk megélni ezt az „egybegyűlt” közösséget egymással, de még inkább az Úristennel, hiszen ma az összeszedettséget szeretnénk mélyebben igényelni Tőle!

I. Összeszedettség az imádság előtt

Csendben készítgessük és díszítsük lelkünk hajlékát az Úr fogadására!

1. Az Úr Jézus ezt mondta tanítványainak az utolsó vacsoráról: *Vágyva vágytam elkölteni veletek ezt a húsvéti vacsorát!* (Lk 22, 15). Az imádság előtt mi is ezt a vágyat próbáljuk felindítani: **vágyva vágyom együtt lenni az én Urammal az imádságban!** Ha esetleg nem tudok még összeszedett lenni, a vágy mégis segít az összeszedettségre, mert összpontosít. Az összeszedettség utáni vágyódásom reményt ad arra, hogy az imádságban majd találkozom az én Urammal.

2. Itt szabadjára engedhetem vágyaimat: a lélek Isten utáni vágyáról van szó. Mint amikor a gyeplőt nem feszítik, és a lovakat szabadjára engedik, s akkor szinte röpülve húzzák a kocsit, úgy én is **engedjem szabadon repülni a vágyaimat az én isteni Céлом, Isten felé!**

Ha valami akadályozna ebben a szabad lelki szárnyalásban, engedjem azt el, mint valami felesleges ballasztot!

Vonz a nagy kaland, az Istennel való találkozás élménye! A messzi idegen tájak felfedezőinek bátorságával és állhatatosságával induljak neki az útnak. Bár az imaéletemre itt is leselkednek veszélyek: a gonosz lélek támadásai, e világ hívságai, szirénhangok, amelyek elcsábítanak az útról, mégis merjek bátran előre menni vágyaim és a messzeség Urának vonzásával. Mert Ő az én angyalomnak is parancsolt: *Vigyázzon rám az úton, hogy kőbe ne üssem a lábam* (vö. Zsolt 90, 12).

De jó, hogy nem vagyok egyedül az úton! Őrangyalom sebes angyalszárnyalással előttem jár. Ő jól ismeri a mennyország Királyához vezető utat. Bizalommal követhetem!

3. A hosszú úton járó telefonüzenetet küld szeretteinek. Én is üzenjem meg az imádságban velem találkozni akaró, engem hazaváró Uramnak: *„Szomjazom Utánad, mint a száraz föld eső után!”* (vö. Zsolt 62, 2).

Indítsam fel egy korábbi szomjúságélményemet! Gondolhatok arra is, amit Jézus mondott a keresztfán: *„Szomjazom (Jn 19, 28), tudniillik utánad, gyermekem!”* Én pedig mondjam újra meg újra az Úrnak: *„Én is szomjazom Utánad, Uram!”*

Mint valami üzenetet, úgy kapom a visszaértesítést a mennyország messzeségéből: *Megszemléli Isten az égből az embereket, hadd lássa, van-e köztük értelmes, vagyis Istenre szomjas, Istent kereső ember* (Zsolt 52, 3).

Amikor elérkezik hozzám ez az üzenet: Isten *néz engem* – mert *szomjazom* Utána –, akkor **megszületik bennem az imádság:** vagyis a találkozás azzal, akit még nem látunk, de a kontaktus már létrejött Vele.

Ettől kezdve én sem hallgatok testre és vérre – ahogy Pál apostol mondta (vö. Gal 1, 17), hanem csak az én Uram üzenetére. Ő lát engem, jobban, mint a közlekedési rendőrök ellenőrző radarja az autósokat. Észleli a szomjúságomat. De Ő nem büntet meg azért, ha Feléje igyekezve **nagyobb sebességre vágyódom, és egyre gyorsabban szeretnék haladni!**

4. Ha valakinek telefonálok, és nem sikerül a kapcsolat, akkor másodszor, harmadszor is hívom. A zsoltárossal mondjam az Úrnak: *Téged hívlak, Uram, Istenem, ne fordulj el tőlem szóltan!* (Zsolt 27, 1). Ha még nincs kapcsolat, mondjam újra: *Téged hívlak, Uram!* De ha még nem

„hallom” szavát, csak szólítgassam újra: *Ne fordulj el tőlem szótlan, Istenem!* Sürgethetem is: „**Várlak!** *Tekints le most hajlékodból, fordítsd felénk füledet, Urunk, és hallgass meg!*” (Bár 2, 16).

Ha végre létrejön a kapcsolat, akkor boldog vagyok, mert mindjárt megszólal, és hallhatom a hangját!

II. Összeszedettség az imádság alatt

Ha létrejön a kapcsolat, akkor kezdődik a beszélgetés Isten és a lélek között.

1. Ebben az imádságban **Isten közli önmagát velem**, én pedig magamat Ővele. Ó, mennyi közölnivalónk van egymással!

Ez egészen személyre szóló beszélgetés. Nem olyan, mint az utcai telefonfülkéből lebonyolított hívás, amikor az utánam telefonálni akaró kívülálló is hallják, hogy mit mondok. Most ebben a belsőleges imakontaktusban mindent elmondhatok Istennek, még a titkaimat is. Hogy egymás szavába ne vágjunk, én többnyire hallgatok, vagy csak ennyit mondok: „Mondd el, Uram, mit akarsz közölni velem biztatásul, erősítésképpen, hogy el ne lankadjak az úton! Mondd el nekem a Te isteni vágyaidat, titkaidat!” Nem szakítom félbe, csak néha mondom Neki: – „Igen!”, – „Igen!”, jelezve ezáltal, hogy kontaktusban vagyunk egymással, illetve hogy készsleges lélekkel, **szívesen fogadom, bármire is biztat**, hogy hogyan haladjak előre az úton. Újra mondjam Neki: „Igen!” Akármilyen nehezet is kér, mondhatom Neki a költővel, Sík Sándorral: „Nem késlekedik bennem az igen!” Nyújtogassam a készségemet: „Ó, milyen szívesen hallgatlak, szólj! *Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?*” (ApCsel 22, 10).

2. Ha most még nem is tudok eljutni az Ő mennyei házába, ebben az imakontaktusban mégis megélhetem: *Az Úr, aki után vágyva vágytam, lehajolt hozzám* (vö. Zsolt 39, 2). **Eljött hozzám**, hogy legalább így betöltse a Vele való találkozásra irányuló vágyamat, hiszen egyszülött Fia megígérte: *Bármit kértek az én nevemben, megadom nektek* (Jn 14, 13). Én, aki kész voltam elindulni a nagy útra, hogy a messzeség Urával találkozzam, az imádságban megtapasztalhattam: **elém jött, és lehajolt hozzám! Micsoda imakontaktus ez!**

III. Összeszedettség az imádság után

1. Amikor még csak előkészültem az imádságra, a várakozásomat így fogalmaztam meg az Úrnak: „Várlak! *Mikor jössz már el hozzám, hogy megvigasztald szolgáló lelkét?*” (vö. Zsolt 118, 82). Ez a készenlét állapota, a virrasztás és a várakozás ideje volt.

Az imádságra való felkészülésben azután kitártam szívem ajtaját, hogy **az Úr szabadon bejöhessen lelkem hajlékába**. Ez a kitárulkozás állapota volt.

Akkor az imádság idején az Úr egyszer csak betoppant, és egészen lehajolt hozzám. Most már nem azt kellett mondanom Neki, amit még az imádságra készülés idején mondogattam, tudniillik hogy: „Várlak!”, hanem most már boldogan megvallhattam Neki: „**Vártalak!**” Megélhettem: „Uram, most már nem kell Rád várakoznom, mert már itt vagy, eljöttél!” Ez a bizonyosság állapota: „**Tudtam, hogy eljössz, és íme itt vagy!**”

2. Most már az a feladatom, hogy **megőrizzem a jelenlét örömét**, az én várva várt Uram megérkezése feletti örömet, az egymás iránt érzett örömünket.

a) Ha a szívemben egy kicsit is felfakad ez az öröm, akkor csak szítsam, tágítsam, bontakoztassam! **Engedjem, hogy eluralkodjék bennem Isten öröme:**

„Uram, hitemmel eddig is tudtam, hogy lehajoltál hozzám, hogy itt vagy. De ha most megtapasztalhattam azt az örömet, amellyel betöltöttél, ez az öröm jelzi is, hogy itt vagy! Járd át még inkább jelenléted örömevel lelkem hajlékát! Kimondhatatlan öröm ez! Kimondhatatlan édesség!

Az imádságnak ebben az izzásában, a találkozásnak ebben az élményében nemcsak azt tudom már, hogy Te, Uram, „Vagy!”, hanem azt is, hogy „itt vagy!” Mert lehajoltál hozzám. Mert megelőztél engem, s még mielőtt Rád tudtam volna gondolni, magadhoz ragadtad szívemet, lefoglaltál magadnak.

Betoppantál lelkem hajlékába, és én még annyit sem tudtam mondani: *Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj!* (Mt 8, 8), vagy azt: *Menj ki tőlem, mert én bűnös ember vagyok!* (Lk 5, 9). Csak boldogan konstataállak, vagyis csodálkozva nézlek, és örvendezem, hogy itt vagy! Már nem magamon van a nézése, hanem Rajtad. Elfelejttem lelkem hajlékának szegényes mivoltát, csak Téged szemlélek! Gyönyörködöm Benned! Micsoda Fényesség vagy! Micsoda lüktető, élő Szeretlángolás!

Mint amikor a felhő tovavonul, és a tájat elárasztja a napfény, úgy árasztottál el hirtelen a Te jelenléted fényével, Uram! Felragyogtál bennem, isteni Napom! Olyan jó a Te világosságodban lennem: *a Te fényedben látjuk meg az igazi fényt, az élet világosságát!*” (Zsolt 35, 9).

b) Valóban ez már a mennyei Jeruzsálem ragyogása! *Ennek a városnak nincs szüksége sem napra, sem holdra, mert a világossága maga a Bárány* (Jel 21, 24). Ez már annak a messi, mennyei országnak a ragyogása, amelybe vágyódtam, annak az országnak a felragyogása, amelynek dicsőséges Királya most közeljött hozzám, mert szomjaztam Utána. Ő megenyhítette szomjúságomat, ahogyan megígérte: *Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, majd kielégítik őket* (Mt 5, 6).

c) Boldogságomat megfogalmazhatom a zsoltáros szavaival is: *Áldott legyen az Úr, aki meghallgatta könyörgésem szavát, erőm az Úr és védőpajzsom! Szívem Benne bízott, és Ő megsegített, örvendezik a szívem, énekemmel adok hálát Neki!* (Zsolt 27, 9-10).

d) De engedhetem szabadon szárnyalni szívem énekét az én Uram felé, hiszen *a szív bőségéből szól a száj* (Mt 12, 34). Szívem örömeből forrasozzon énekem: *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!* Megint, újra és még egyszer zengjem Neki: *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!*

Közben hallgassam az Úr szavát, hogy mit válaszol nekem: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!* Ő sem egyszer mondja ezt nekem, hanem örökre!

Az összeszedettség eredménye ez az Úrral való imatalálkozás. Ez a belső együttlét képesít arra, hogy **elvallaljam az élet mindennapi megpróbáltatásait**; hogy amikor egy-egy imádságos stáció után tovább kell mennem az úton, mert **Ő vonz** a mennyei messzeség felé, akkor ezzel az **istenélménnyel, az összeszedettségnek ezzel a boldogságával tudjak továbbmenni, egyre közelebb jutni Hozzá.**

Ez lesz az összeszedettség imájának kihatása ezután is: **„Bárhonl vagyok: Veled lehetek! Akkor bármit is csinállok, az mind-mind imádság lesz.** Találkozás és együttlét Veled, szerető és jószágos Urammal, édes Istenemmel, aki magadhoz vonzottál, illetve eljöttél hozzám!”

A 221. számú éneket imádkozzuk:

*Legyen áldás és dicsőség mennyben a nagy Istennek!
Testi, lelki szent békesség földön minden embernek,
Az angyali seregekkel kiáltjuk nagy örömmel:
Dicsőség a jó Istennek, békesség az embernek!*